

til at fuldbyrde straf for den pågældende lovovertrædelse efter dansk ret. Er der tale om udlevering til en EU-medlemsstat, gælder dette dog ikke, jf. *stk. 2*. Denne undtagelse til § 9, *stk. 1*, blev indsat ved lov nr. 417 af 10. juni 1997. Det var ved samme lejlighed, at kriminalitetskravet (strafferammekravet) for udlevering til andre EU-lande i udleveringslovens § 3, *stk. 1*, blev sænket fra mere end 1 års fængsel til mindst 6 måneders fængsel. Formålet med ændringerne var at gennemføre de ændringer i udleveringsloven, der var nødvendige for, at Danmark kan anvende konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, sp. 4485-4498.

§ 10 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Den såkaldte specialitetsregel fremgår af § 10, nr. 1, idet det her anføres, at den udleverede som udgangspunkt ikke må drages til ansvar for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for. For så vidt angår udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union, er dette udgangspunkt dog fraveget, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. § 10 a. Endvidere fremgår det af § 10, nr. 2, at den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse må underkastes strafforfølgning ved en særdomstol.

Endelig anføres det som et vilkår i § 10, nr. 3, at udlevering alene kan ske på det vilkår, at dødsstraf ikke må fuldbyrdes for den pågældende handling. Denne bestemmelse skal ses i lyset af artikel 11 i den europæiske udleveringskonvention fra 1957 om, at udlevering for en forbrydelse, der efter lovgivningen i den stat, som har fremsat anmodning om udlevering, kan straffes med døden, kan afslås af en stat, der ikke har hjemmel til at idømme dødsstraf, eller som i almindelighed ikke fuldbyrder dødsstraf, medmindre den stat, der har fremsat udleveringsanmodningen, afgiver en sådan forsikring, som den anden part anser for fyldestgørende, om, at dødsstraffen ikke vil blive fuldbyrdet.

Det følger i øvrigt af artikel 1 i 6. tillægsprotokol til den europæiske menneskerettighedskonvention, at dødsstraf skal afskaffes, og at ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes. Bestemmelsen er i Menneskerettighedsdomstolens praksis blevet tillagt eksteritorial virkning. Det betyder, at en deltagerstat vil handle i strid med bestemmelsen, hvis den udleverer en person til et land, hvor den pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf. Dette gælder, hvad enten der er tale om udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse. En deltagerstat vil dog være fritaget for ansvar efter bestemmelsen, hvis den modtager tilstrækkelige garantier fra den anmodende

stat om, at den pågældende ikke vil blive idømt eller få fuldbyrdet dødsstraf.

4.1.3. *Behandling af sager om udlevering mv.*

Kapitel 3 (§§ 11-18) i udleveringsloven indeholder de nærmere regler for behandlingen af sager om udlevering, herunder hvilke oplysninger anmodninger om udlevering skal indeholde.

Ved lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (International strafferet) blev konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union fra 1995 gennemført i dansk ret, jf. Folketingstidende 1995-96, tillæg A, s. 2226. Denne forenkledte procedure, der finder anvendelse ved udlevering mellem EU's medlemsstater, hvis den person, der ønskes udleveret, samtykker heri i forbindelse med et retsmøde, fremgår af udleveringslovens kapitel 3a (§§ 18 a-18 d). Forenklingen består i en mere direkte kontakt mellem de berørte staters kompetente myndigheder.

Endelig indeholder udleveringslovens *kapitel 4 (§§ 19-23)* en række andre bestemmelser om efterlyste personer, videreudlevering, transit, mv.

4.2. *Fremmed ret*

Som anført under pkt. 4.1.2.1. tog Danmark ved undertegnelsen af EU-udleveringskonventionen fra 1996 generelt forbehold om ikke at udlevere egne statsborgere.

Indtil videre har 11 ud af de 15 EU-lande ratificeret 1996-konventionen. Italien, Irland, Frankrig og Storbritannien har endnu ikke ratificeret konventionen. Ud af de 11 lande, der har ratificeret konventionen, har fire medlemsstater ud over Danmark taget generelt forbehold om ikke at udlevere deres egne statsborgere. Det gælder Østrig, Tyskland, Luxembourg og Grækenland. For Østrigs og Tysklands vedkommende er dette begrundet i, at landenes forfatninger forbyder udlevering af egne statsborgere.

De øvrige 6 lande – Spanien, Belgien, Holland, Portugal, Sverige og Finland – udleverer egne statsborgere på nærmere angivne betingelser.

Spanien betinger udlevering af egne statsborgere af, at det anmodende land garanterer, at den udleverede person – hvis den pågældende bliver dømt – omgående (»forthwith«) vil blive overført til Spanien til afsoning af straffen.